

der været, det tror jeg, man maa indrømme, nogen Upaalidelighed med Hensyn til, at Stævningen i Virkeligheden kommer til dens Kundskab, som saaledes bliver stævnet ved at Stævningen bliver forkyndt for Andre, som findes til Stede paa hans Bopæl. I saa Henseende mener jeg, at det foreliggende Lovforslag indeholder et betydeligt og godt Fremskridt derved, at det gjør det til en Pligt for den, som stævner, altid ved Forkyndelsen at lade følge en Afskrift af Stævningen med, som saa kan afleveres. Det er klart og behøver ikke nogen yderligere Paavisning, at i vor Tid, hvor det dog vistnok kan siges, at saa godt som Enhver kan læse Skrift, er Afleveringen af en Kopi af Stævningen ved Forkyndelsen et langt bedre og langt paalideligere Meddelelsesmiddel end en Oplæsning af Stævningen enten for den Paagjældende selv eller for en 3die Person, som efter vore Regler lovlig kan modtage Stævningen paa Indstævntes Vegne, saaledes at den Indstævnte anses for at være kommen til paalidelig Kundskab om den imod ham udtagne Stævning og om, hvad den paagjælder. Naar den tredie Person, for hvem en Stævning bliver forkyndt, for at han skal underrette den Indstævnte om Forkyndelsen, erklærer til Stævningsmændene, at han ikke er i Stand til at meddele den Indstævnte Underretning om Forkyndelsen, f. Ex. fordi han er bortreist — det vil være det sædvanlige Tilfælde — og ikke kan komme tilstede, saaledes at Underretningen kan meddeles ham inden Sagen falder i Rette eller saaledes, at han kan træffe de fornødne Foranstaltninger til at møde og forsvare sig, saa skulle Domstolene efter den, saavidt mig bekendt, nugjældende Opsattelse, som i alt Fald ikke væsentlig er rokket i den senere Tid, gaa ud fra, at en saadan Stævning ikke var gyldig forkyndt, og de have derfor at afvise Sagen, saasnart Sagsøgeren ikke desto mindre har søgt at faae Sagen fremmet ved at inkaminere og deducere den. Der har været Spørgsmaal om og der er ogsaa under disse Forhandlinger blevet reist nogen Tvivl om denne Regels Gyldighed, navnlig om, hvorvidt det i Virkeligheden forholder sig saaledes, at Domstolene have afvist Sager, idet de ere gaaede ud fra, at dette maa ske, saasnart tredie Person, for hvem Forkyndelsen har fundet Sted, har sagt til Stævningsmændene, og disse har noteret i deres Paategning, at han ikke kan paatage sig at give den Vedkommende Stævningen, fordi han er bortreist, og han ikke vides eller formodes at komme tilstede til den Tid, Sagen falder i Rette, eller saa tidligt, at han kan faae Seilighed til at værge sig og overhovedet faae

Underretning om Stævningen. Jeg skal ikke her forsøge atter at optage nogen Debat om dette Spørgsmaal, om hvorledes Domstolene i Virkeligheden maa anses at stille sig hertil, men jeg skal endnu bemærke, at det ikke er saa lidet forskjellig fra det, som det forekommer mig, at den ærede Justitsminister pointerede sidst, vi havde denne Sag for, nemlig fra Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagjældende tredie Mand, for hvem en Stævning forkyndes, kan sige, at han ikke vil have Noget med den Sag at bestille eller hvorvidt det maatte kunne forlanges, at han skal erklære sig villig til og love at underrette den paagjældende Indstævnte om Stævningen. Saa meget er imidlertid vist, at det er en staaende Formular i Stævningsmændenes Paategninger, at de have forkyndt Stævningen i hans Fraværelse for den og den, som modtog Stævningen og lovede — det er det Udtryk, der pleier at bruges — at meddele den Indstævnte Underretning derom. Om nu et saadant Løfte fordres, om det absolut skal være optaget i Stævningsmændenes Paategninger, idet Sagen ellers vil blive afvist, er et Spørgsmaal, der er noget forskjelligt fra, om Sagen skal afvises, naar paagjældende Trediemand, hvem Stævningen er bleven forkyndt for, udtrykkelig siger: Jeg kan ikke love det, for jeg kan ikke gjøre det, thi den, som indstævnes, er bortreist og kan ikke i Tide faae Underretning derom, for han kommer ikke tilbage saa betids, at dette kan ske. Jeg tror ikke, jeg behøver nærmere at udtale, at dette jo i Virkeligheden er to meget forskellige Spørgsmaal. Undringsforslaget gaar nu ud paa, at indstrænke sig til, at Stævningen kun skal erklæres for ikke at være lovlig forkyndt, naar den Trediemand, for hvilken Stævningen forkyndes paa den Indstævntes Vegne, udtrykkelig erklærer, at han ikke kan meddele den paagjældende Indstævnte Efterretning om den fete Indstævning, fordi den Indstævnte er bortreist og ikke kan ventes at ville komme hjem, inden Stævningen falder i Rette. Undringsforslaget indstrænker sig altsaa til kun at omfatte det sidste Spørgsmaal, som jeg nævnte, dette Spørgsmaal, naar den paagjældende Trediemand, for hvilken Stævningen forkyndes, udtrykkelig siger, at han ikke kan bringe Forkyndelsen til den Paagjældendes Kundskab, hvorimod Undringsforslaget ikke berører det Tilfælde, at der ikke i Stævningsmændenes Paategning er optaget en udtrykkelig Attestation, at Trediemand, for hvem Stævningen forkyndes, lovede at meddele den Paagjældende Underretning derom. Det, som jeg nu sidst omtalte, har jeg ladet ligge; vi holde os kun